

TORONYIRÁNY

XII. 37.

2018. szeptember 16.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 24. vasárnap

Szeptember 21. Szent Máté apostol evangélista

Mit kaptunk abban a kinyilatkoztatásban, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia? Bepillantást az Isten belső életébe és meggyőződést arról, hogy ki akar ő lenni az ember, illetőleg a világ számára. Az atyaság és a fiúság emberi szavak és emberi kapcsolatot világítanak meg. Jelen esetben azonban megtudjuk, hogy annak a kimondhatatlan viszonynak, amely a magát elgondoló és kimondó Isten, s a magáról elgondolt és kimondott képe között van, annak emberi kategóriák szerint az atyaság és a fiúság viszonya felel meg. Ezért amikor Isten kitért a világ felé, hogy saját életét, mint az üdvösség forrását közölje az emberrel, akkor saját képét, az örök Igéjét küldte el, s ő emberi mivoltában is Fiúnak nevezte magát. Ő, mint fiú tükrözi számunkra Istent mint atyát, s ha neki emberi mivolta szerint is atyja, akkor nekünk is atyánk lehet. Jézus fiúságának és Isten atyaságának kinyilatkoztatása tehát emberi alakban történt. Ezért annak a felismerése is csak emberi módon lehet végbe. A Szentírás lapjai ezt a lépésről lépésre megvilágosodó megértést tartják elénk. Az Istent nem alacsonyították le az ember nivójára, az emberből nem csinálták Istent, hanem azt állították: hogy az Atya elküldte Fiát, aki azáltal lett emberré, hogy „asszonytól született”. Az örök, transzcendens isteni személy kifejezte magát az emberi természet adottságaiban, s azóta benne fel lehet ismerni, hogy Istennek köze van az emberhez és az embernek köze van az Istenhez. Aki hisz, annak úgy van hozzá köze, mint atyjához.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 50,5-9a.** Már az ószövetségi jóvendölésekből is kirajzolódik az igazságtalanságot és szenvedést önként engesztelő áldozatként vállaló, és bizalmát a végsőkig Istenbe, Atyjába helyező Megváltó képe.
- 2. Jak 2,14-18** Az Istenbe vetett hitet szeretetből fakadó tettekkel kell tanúsítani.
- 3. Mk 8,27-35** Jézus először beszél apostolainak saját közelgő szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról, deők nem értenek ebből semmit, sőt Péter egyenesen le akarja Jézust beszélni erről az útról.

Első jóvendölés a szenvedésről, Péter reakciója

A „kérdő Jézus” (8,27-30) most tanítani kezd.

A Mk 8,31-33f mintha Jézus felelete volna arra a kérdésre, amelyet az imént még ő maga tett fel a tanítványoknak: „Hát ti, kinek tartotok engem?” Péter ugyan felelt, de feleletének valódi tartalma most lesz csak világossá, amikor Jézus is elmondja, ő milyennek látja a rá váró jóvendőt. Márpedig a jövő, ami előttünk áll, világosan és ténylegesen mutatja meg, hogy kik vagyunk. A két szakasz belső összefüggése már abból is megmutatkozik, hogy a 31. vers közvetlenül – idő- vagy helyváltozás jelzése nélkül – a „tanítani kezdett” (kai érkszato didaszkein) formulával kezdődik. Ez Márk elbeszélő nyelvezetére jellemző, s igen gyakran Jézusnak a tanítással, tanítványokkal kapcsolatos cselekvésével van összefüggésben (pl. 1,45; 4,1; 5,20; 6,2.7.34 stb.). Másfelől a szakasz végén Jézus ugyanúgy „megfeddi”, „meginti” Pétert, mint az előbb az összes tanítványt (epitimaó – vö. 8,30), bár most határozottabb szavakkal, immár az elbeszélő által idézett formában. A szidás azonban nem az utolsó szó, a 8,34-ben Jézus mindenkit odahív majd, és folytatja itt megkezdett tanítását.

Jézus az Emberfiáról beszél. Már a 2,1-12 elbeszélésből kiviláglott, hogy az Emberfia Jézus, akinek Istentől kapott hatalma van a bűnök megbocsátására, s a 2,19 szerint „ura a szombatnak is”. Ítélező szerepe a következő, a néphez intézett tanításban is megjelenik (8,38; vö. Dán 7,13). Az Emberfia cím tehát elsősorban vallásos tartalmú és eszkatologikus jellegű, de mindenképpen magas méltóságot fejez ki, egyedi szerepet Isten tervének végrehajtásában. Ez az isteni terv mutatkozik meg abban is, hogy sokat kell szenvednie (dei). Isten dicsőséges tervének végrehajtója az emberi várakozásokkal ellentétben arra készül és arról beszél, hogy Isten akaratából majd szenvednie kell. Ezen a ponton nem tudunk meg többet Jézus ezzel kapcsolatos érzéseiről vagy gondolatairól, az azonban a Péterrel folytatott párbeszédéből mindjárt ki fog derülni, hogy Jézus kizárólag Isten gondolataival, illetve a tanítványok közösségével törődik.

Hogy Jézus előre megmondja szenvedésének tényét és ennek egyes részleteit is, azt jelenti, hogy tudatában van a rá váró megpróbáltatásoknak, de tudatában van annak is, hogy ezekben az eseményekben Isten terve valósul meg. A „vének, főpapok és írástudók” a zsidó főtanácsot alkotó pártok az események valódi

szereplői, de van egy az övéknél magasabb akarat és cél, amely egybefog halált és feltámadást. Ez az akarat és terv a szenvedés valódi miértje. Jézus megpróbáltatásainak négy eleméről beszél: szenvedés; elvetés; halál; feltámadás. Az emberfia maga „sokat szenved” és „harmadnapon feltámad”, viszont a vének, főpapok és írástudók „elvetik” és „megölik” őt. Az elvettetés és megöletés a gonosz szőlőművesek példabeszédének szókészletében is megjelenik, ahol a „szeretett fiút” megölik, illetve az elvett kő szegletkővé lesz (vö. 12,7.8.10).

A 32b-33. versekben előbb Péter és Jézus beszélgetéséről értesülünk, majd pedig arról, hogyan viszi vissza ugyanezt a témát Jézus a többi tanítványhoz. Péter félrevonja Jézust, nem a többiek előtt akar Jézussal vitába szállni. Véleménye és viselkedése tökéletesen megfelel az emberi logika szerinti tiszteletnek. Jézus ezzel szemben mindenki előtt korholja Pétert, mivel tévedése rájuk is jellemző lehet – ezért is néz rájuk, mielőtt megszólal. Péter és Jézus is hévvel beszél, az elbeszélő mindkettőre az epitimao ígét használja, de csak Jézust idézi. Péter is „kezdi megfeddeni” (érkszato – „kezde”) Jézust, tehát mintegy hosszabban lelkére akar beszélni. Jézus megszakítja ezt az igyekezetet, és határozottan ellenáll.

Jézus szavainak két jellegzetes fordulata, hogy a 33. versben Pétert Sátánnak nevezi, illetve „maga mögé” rendeli. Először is maga mögé rendeli (opiszó mou), ez pedig lényegében nem más, mint a követésre tett felszólítás megismétlése (vö. 1,17). Jézus mögött az ő útján járni – ez a tanítvány helye. A tanítvány ne akarjon a mester mestere lenni. Jézus nem elküldi, hanem saját útjának követésére buzdítja Pétert, akiben a sátán gondolatát, a sátán sugallatát, az ember logikáját szidja. Péter ugyanis az „emberek dolgaival” törődik. Az „Isten dolgai” és az „emberek dolgai” kettőssége, sőt ellentéte – amelyre Jézus utal a szavaiban -, a bibliai erkölcsiség alapvető különböztetését adja vissza. Az ember saját útja eszerint csak akkor helyes, ha a megmentő Isten útjához igazodik. Így például Izajás próféta által az Úr kijelentette: „az én gondolataim nem a ti gondolataitok...” (Iz 55,8 köv.). Az emberi életet pedig Pál is aszerint minősíti, hogy az „Úr” vagy a „világ” dolgainak keresésére irányul (vö. 1Kor 7,32 köv.).

A valódi ördögűzések kivételével Jézus senkit sem nevez sátánnak másutt az evangéliumokban. Éles szavának célja, hogy Pétert megdöbbenesse és útra indítsa a változásban (vö. Lk 22,31 köv.; ahol Jézus szerint a sátán „kikéri” Simont és a többieket, hogy megrostálja őket, Jézus azonban imádkozik érte, illetve megtéréséért és további szolgálataért). A kemény kijelentés azonban arra is utal, hogy Péter, ha csak félig tudatosan is, a legsúlyosabb kísértésben van: Jézust a küldetésével leginkább ellentétes útra akarná vinni. Jézus küldetése az Isten uralmának, az Isten iránti engedelmes szeretetnek a kiteljesítése – mi történne, ha ettől a tervtől eltértené az emberek előtti szégyen, amely Péter aggodalmának mozgatórugója? Péter viselkedését emellett a „Krisztusról”, vagyis a Messiásról alkotott hamis elképzelés is motiválja. Máté evangélista változatában ezért mondja: „Ez nem történhet meg veled!” A legsúlyosabb kísértés tehát éppen az, hogy szenvedés nélküli, illetve az isteni tervet visszautasító messiást képzel el magának és társainak.

A tanítványok közösségének legragyogóbb lehetősége, hogy Jézus útját magáévá tegye és kövesse. Így majd az a „jézusi gén” élteti őket, amelyet mögötte járva megtapasztaltak és elsajátítottak, illetve folyamatosan tapasztalnak és felfedeznek. Ez a követés az ősegyház tapasztalata szerint a kereszt valóságán át a feltámadásig lehetséges (vö. a Jn 21,19 Péterhez intézett mondatát, amely már a keresztre feszítést is magába foglalja: „Te kövess engem!”). A tanítványok életének „sátáni” lehetősége és pokoli helyzete viszont az, ha úgy élnek, mint a világ hatalmasai, és nem valósul meg közöttük Jézus felszólítása, hogy „közöttetek ne így legyen” (vö. 10,42-43).

Martos Levente Balázs

Szülők és gyermekeik: hogy jól éljünk együtt (12.)

IX. A gyermek szabadsága

3. A szabadságra nevelni

Ha úgy akarjuk nevelni gyermekünket, hogy ne sértsük meg szabadságát, megfelelő körültekintéssel biztosítani kell számukra a növekedésükhöz szükséges teret. Don Bosco, egy francia újságírónak adott interjújában a következő kérdésre: „Mi az ön nevelési módszere?”, így válaszolt: „Nagyon egyszerű: meg kell hagyni a fiatalok számára a teljes szabadságot, hogy azt tegyék, ami számukra a legrokonszenvesebb. A lényeg abban áll, hogy felfedezzük bennük a jó tulajdonságok csírát, és ezek kifejllesztésére törekszünk. Mindenki csak azt teszi örömmel, amiről tudja, hogy meg bírja tenni. Engem ez vezérel, és a tanítványaim nem csupán elhivatottságból, hanem szeretetből dolgoznak. A 46 év alatt soha semmilyen büntetést nem szabtam ki. Ki merem mondani, hogy a tanítványaim szeretnek engem.”

A nevelés alapvető célkitűzése, hogy sikerüljön szabaddá tenni neveltünket. Ez a cél nem úgy érhető el, hogy elhagyjuk a fékeket, gátakat, szabályokat és engedelmisséget, hanem ha mindezeket szem előtt tartjuk. Valóban, az emberi szabadság csak akkor igazi szabadság, ha pozitív, nevelő alapokon nyugszik, más szavakkal: az egyetlen lehetséges szabadság a fegyelmezett szabadság.

Ez azt jelenti, hogy nemcsak lehetséges egyeztetni a gyermek szabadságát és a nevelést, hanem úgy gondolom, hogy a kettő ugyanannak az éremnek a két elválaszthatatlan oldala; egyik sem létezhet a másik nélkül. A személyes szabadság csak úgy értelmezhető, ha az illető személy egy társas közegben él, különben individuumszigetté alakulna át a társas lényből, noha ez utóbbi jellemzi alapvetően az embert.

A gyermeknek ahhoz, hogy valóban szabadon növekedhessen, szüksége van rá, hogy szembeszegüljenek vele, hogy ne legyen teljesítve minden kívánsága, hogy kapjon olykor konstruktív parancsokat és életmentő beavatkozásokat.

Ha abba az irányba akarjuk vezetni gyermekünket, hogy birtokba vehesse szabadságát, át kell őt segítenünk irányítással és vezetéssel a „tetszés elvéből” (csak azt teszem, amihez kedvem van) az igazság alapelveinek keresésébe (tudom, hogy ha így teszek, az igazságban járok).

A felszabadító nevelés az a folyamat, amely elvezeti a gyermeket, hogy „teljesen kifejllessze a maga egyéniségét azáltal, hogy túllép azokon a személyes, családi és társadalmi meghatározottságain, amelyek, ha le nem győzi őket, meggátolhatják a gyermek harmonikus és mindenre kiterjedő fejlődését”. Például a sérült emberekkel kapcsolatban a felszabadító nevelés arra törekszik, hogy ne csak az építészeti akadályokat szüntessék meg, hanem főképp azokat a gátakat, amelyek kultúránkban és viselkedésünkben jelentkeznek ezekkel az emberekkel szemben.

Akkor tartjuk tiszteletben a gyermek szabadságát, ha szülőként arra törekszünk, hogy segítsünk számára egyre önállóbbnak lenni, és nem függeni folyamatosan a felnőttektől.

A gyermek szabadságának meg nem sértsése abban is áll, hogy többek között azzal is számot vetünk: a nevelő javaslatait esetleg nem fogadja el a fiatal, hiszen joga van másképpen gondolkodni, mint mi, másképpen döntenie, mint amit mi döntenénk az ő helyében. Az ilyen helyzetekben a felnőttek törekednie kell rá, hogy elfogadják, még ha fájó szívvel is, a döntések közötti különbséget. Amikor így tesz, újra bizalmat kér, és megnöveli felelősségének szintjét.

Nem tartjuk tiszteletben a nevelt szabadságát azokban a helyzetekben, ha magatartásunk és kéréseink az irányában felnőttködéssel vagy infantilizmussal terhesek. Ilyesmi akkor történik, amikor azt kérjük a gyermektől, hogy „viselkedjen úgy, mint egy felnőtt”, aki egy hivatalban dolgozik: négy óra hosszat kell egyhelyben ülnie az iskolapadban, és nem engedélyezünk számára semmilyen mozgást, vagyis megtagadjuk tőle, hogy ő valójában gyerek. Akkor is ebbe a hibába esünk, amikor a tizenhat éves fiataltól megköveteljük, hogy minden vasárnapját a szüleiével töltsse, vagyis megtagadjuk tőle azt, hogy ő már serdülő, akinek a növekedéséhez szüksége van rá, hogy a barátaival is legyen (nem azért, mert már nem szereti a szüleit). Nem lehet mindig a mamával és a papával, akik „attól tartanak, hogy elvesztik őt”. Végeredményben ha úgy akarunk nevelni, hogy ne sértsük meg a nevelt szabadságát azt jelenti, hogy megfelelően adaptáljuk nevelői munkánkat a gyermek intellektuális, fizikai, társas érettségi szintjéhez.

X. A nevelői tehetetlenség érzése

Kérdés: Ezernyi szemrehányás után a fiam még mindig ugyanúgy viselkedik: nem tudom, hogyan értessem meg vele! Hogyan léphetek túl azon az érzésen, hogy nevelőként tehetetlen vagyok a nehezen módosítható helyzetekben?

Kulcsszavak: Megszabadulni a mítoszoktól – Együtt változni – Új stratégiák kidolgozása – Segítségkérés

A frusztrációtól...

Amiképpen néha nem sikerül saját magunkban sem megnevelni egyes részeket, módosítani néhány „megkövesedett zárványt” a személyiségünkben, javítani bizonyos magatartásformáinkon, amelyek ártanak mind nekünk, mind a körülöttünk levőknek, ugyanúgy megtörténhet az is, hogy nevelőként tehetetlennek érezzük magunkat néhány összetett, nehezen kibogozható helyzetben. Ezen a frusztráció-ézésen úgy léphetünk át, ha először is megszabadulunk saját mindentudásunk és mindenhatóságunk képzetétől; nem tudhatunk mindent, nem lehet minden fölött hatalmunk, ami a nevelés részét képezi.

... a kölcsönös változás iránti eltökéltségig

A második lépés, ha nem akarunk a fatalizmus csapdájába esni, hogy feltesszük magunknak a kérdést: minden tőlünk telhető megtettünk-e a nevelendő személyért (ez elkötelezettség, elszánás, lelkiismeretesség kérdése), hogy nem csupán a gyermek részéről vártunk-e változást anélkül, hogy rászántuk magunkat: mi is megváltozunk a vele való kapcsolatunkban. A kérdés tehát az, hogy a helyzet megoldhatatlan, negatív voltával csak a gyermeket vádoljuk-e (akarategyengeség, a kitartás hiánya, és hasonló), vagy pedig mi magunk is, mint szülők, viselkedésünkkel és esetleg indokolatlan elvárásainkkal hozzájárultunk, hogy a minket nyomasztó probléma megoldása lefékeződjön, megálljon, lehetetlenné váljon.

Utalunk rá, hogy amikor egy házaspár válik, általában hangsúlyozzák, hogy nem az egyiknek vagy a másiknak a hibájából történik ez, hanem kisebb-nagyobb mértékben, de mind a ketten hozzájárultak ennek a helyzetnek a kialakulásához.

Átvivé ezt a megfontolást a szülő-gyermek viszonyra, megalapozottan tételezhetjük fel, hogy ha valami nem működik kettejük között, együttlétük során, akkor felmerül a kérdés, hogy kizárólag a nevelt viseli ennek vétkét, vagy a nevelő is (s ezt bizonyítják tanulmányok, kutatások, tapasztalatok és maga a valóság).

(Folyt. köv.)

Salvatore Porcelluzzi

Vasárnapi jegyzet

Csönd és istenimádás

Alkonyodik. A szél elült, őszi lombcsörgés sem hallatszik. A hegyen megáll a mozgás, a kert megnyitja a csendkaput. Kezembe vehetem kedves könyvem, az újabbat, „A csönd ereje” címűt, és elgondolkozhatok: a csönd a zaj ellentéte-e, és egyáltalán mi a csönd? Robert Sarah bíboros a Szent István Társulatnál megjelent, iménti jelzett munkája egyre inkább meggyőző: egyáltalán nincs szó ellentétről, ha a csöndet és a zajt (korunk világzaját is beleértve) szembesítjük, hiszen a csönd sokkal több és másabb hallószervi zavargást kiküszöbölő állapotnál. „A csönd az Istennel való bensőséges együttlét.” Ha Szent Ágostonra figyelünk, ezt mondja: „Ne menj ki, térj magadba, az ember belsejében lakik az igazság.” Vagyis az Isten. A mostanában ünnepeelt Nagy Szent Gergely pápa ezt írja: „térj vissza magadba, fedezd fel szívednek nyugalalmát.” Vagyis, hogy az ember eljusson Istenhez, előbb önmagát kell megismernie. Töprengve tekintek az estülő kert fáira a tornácról, és az ókori jósdafeliratot mondogatom: „Ismerd meg magadat – Gnóthi szeauton”. A legnehezebb, és ehhez bizony gyakori elcsendesülés kell, vagyis imádságba, meditációba merülés, amikor ki kell zárni a világot. Könnyű? Aszkézis – mondja a karthauzi szerzetes, aki legjobban ismeri a csend rejtelmét. Például az éjszakát, amikor a közösség sötétben éneklie a zsolozsmát. Íme, egy újabb „ellentét”: sötétség, világosság, és a kettő harca egymással. Mint a kereszténységet előjelző Mithrász kultuszban. Ám ez a sötétség sem ellentét. Sarah bíboros ezt írja, amikor a kolostorban a szerzetesekkel együtt imádkozott az éj leple alatt: „A sötét csendben énekeltek a hálaadást a világosságért, amely fölkel, hogy beborítson fényével. És íme, itt van Krisztus. Eljött. Leszáll az éjszaka mélyébe... Az éjszaka anyai, édes és megtisztító. A sötétség olyan mint egy forrás, amelyből a szerzetesek megmosva és megvilágosodva jönnek ki...” És mi? Aki egyszer ki tudja kapcsolni a külsőségeket és az éjszaka titkában szedi össze gondolatait, egészen közel kerül az imádságban a Teremtőhöz, akit akkor szólíthat igazán Atyának, mert valami többet megérez az Ő szeretetéből.

S valójában nem vagyunk/lehetünk gyermekek? Olyképpen, amint a bíboros írja könyvében, amikor az éjszaka (a sötétség) misztériumáról medítál: „A misztérium számunkra erőteljesen pozitív valóság. Olyanok vagyunk, mint a gyerekek, akik először szemlélik a tengert. Megbabonázva attól, amit látnak, még azt is sejtik, ami azon túl van, és igen messze túlhaladja a tekintetüket, de még a képzeletüket is. Amikor arról a tengeréről van szó, amelynek nincsenek partjai, Isten végtelenségéről, akkor? a misztérium felkínál egy vég nélküli nyitottságot afelé, akinek fölfedezését sohasem fejezzük be.”

Novalis, a német költő himnuszai az éjszakához valamiként ide társíthatók, a kék virág jelképe (lichtblau – a fénykék) az éjszakában a lélek olyan magasabb létszféra magatartására utalhat, amely magát a létezés akarja egy magasabb létszféra megalkotásával átfőrtálni. Mi a csönd titka hát? Ennek a létformának megteremtése bennünk, akik a csönd bensőségét a lélektáj bizonyosságának tekintjük, amikor elmerülünk Isten szemléletében.

Tóth Sándor

hírek információk

Az idei esztendőben az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékpark Ünnepi Kollégiuma Farkas Sándort, az Agrárminisztérium parlamenti államtitkárát, miniszterhelyettest részesítette a Szer Üzenete-díjban szeptember 9-én, az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékparkban rendezett Szobori búcsún.

A móravárosi Szent Kereszt Plébánia ma ünnepli búcsúját. A fél 10-kor kezdődő ünnepi szentmisét Gyulay Endre nyugalmazott püspök celebrálja.

„Társadalmi biztonság – prevenciók ismeretek” címmel Szegeden és Szarvason indít kurzust a Szeged-Csanádi Egyházmegye Gál Ferenc Főiskolája a Békés és a Csongrád Megyei Rendőrfőkapitányságokkal együttműködésben. A két féléves kurzus a szarvasi Pedagógiai Karon szeptember 12-én, dr. Polyák Zsolt Békés megyei rendőrfőkapitány előadásával kezdődött a pedagógusjelöltek számára. A szegedi kurzusra a hitéleti szakos hallgatók mellett hívják és várják mindazokat, akik az egyházmegye plébániáin, a köznevelési, gyermekvédelmi, szociális, karitás intézményeiben vagy máshol végzett munkájuk során találkozhatnak a kurzuson tárgyalt kérdésekkel, a mindennapok biztonságának őrzésében, illetve a bekövetkező válsághelyzetek helyi kezelésében. A kurzus a gyakorlatban is megismerteti a katasztrófavédelem, a mentőszolgálat és a rendőrség munkáját, és mindazt, amit a szakszerű segítségük igénybevételéig is tenni kell a rászorulóknak. A részvétel ingyenes, a kurzus elismerő oklevéllel zárul. A szegedi kurzust személyesen vezeti dr. Piros Attila Csongrád megyei rendőrfőkapitány a Gál Ferenc Főiskola Dóm téri épületében. A kurzuson való részvételi szándékot a to@gff-szeged.hu címen kell jelezni a résztvevő nevének, telefonszámának és e-mail címének megjelölésével.

A Jó Pásztor címmel zenés drámát mutatnak be Boldog Brenner János életéről és vértanúságáról szeptember 21-én, pénteken 19 órától a Szent-Györgyi Albert Agórában (Szeged, Kálvária sgt. 23.). A közelmúltban boldoggá avatott Brenner János valódi példaképe lehet a magyar ifjúságnak. A musicalt az Iványi Tamás és Barátai társulat adja elő.

A Belvárosi Plébánia autóbuzosos zárandoklatot szervez szeptember 24-én, hétfőn ezeréves keresztény múltunk egyik legősibb emlékhelyére, Ócsanádra. Az emlékhelyen napjainkig ereklyeként őrzik Szent Gellért vértanú püspök kőkoporsóját. A három egyházmegye (Nagybecskerek, Temesvár, Szeged-Csanád) védőszentjére közös imával és ünnepi szentmisével emlékeznek a résztvevők ezen a napon. Jelentkezési határidő: szeptember 21., péntek. Részvételi díj: 1 500,- Ft/fő. További információ a http://www.fogadalmitemplom.hu/ozaktualis_programok oldalon olvasható.

A Torinói lepelről „A lepel és a húsvéti szent három nap” címmel tart előadást szeptember 23-án, vasárnap 15 órától Dr. John P. Jackson, a lepel tudományos kutatásának egyik szakteintéje. A Gál Ferenc Főiskola Klebelsberg termében (Dóm tér 6.) rendezett előadás ingyenes, de regisztrációhoz kötött. Jelentkezni a torinolepel.hu oldalon lehet.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye idén tizenegyedik alkalommal rendezi meg a Szent Gellért Fesztivált, az egyházmegye első püspöke, a vértanú Szent Gellért ünnepéhez kapcsolódóan szeptember 21-től egy héten át Szegeden, illetve Budapesten. A Szent Gellért Fesztivál idei műsorán is szimfonikus koncertek, kamarazenekari estek, jótékonyági hangverseny és tudományos előadások egyaránt szerepelnek. A hangversenysorozat részletes programja a www.szentgellertfesztival.hu weboldalon található.

Szeptember 21., péntek 19.30 - Szegedi Dóm Látogatóközpont

Kamarakonzert a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Kara oktatóinak közreműködésével:

Varga Laura (fuvola), Szokody Anikó (zongora), Szecsődi Ferenc (hegedű), Benedekfi István (zongora)

Jules Mouquet (1867-1946): La Flute de Pan Op. 15 (Pán szonáta)
George Enescu (1881 -1955): Cantabile et Presto fuvolára és zongorára

Tóth Péter: Fantázia fuvolára és zongorára

Pablo de Sarasate (1844-1908): Faust fantázia fuvolára és hegedűre

Hubay Jenő (1858-1937): „Atair”, roman musical en 5 chapitres Op.47 c. művéből - hegedűre és zongorára

Vallomás

Szerelemittasan

Szeptember 22., szombat 19.30 - Szegedi Dóm Látogatóközpont

A romantika gyöngyszemei

Horák Renáta (szoprán), Szélpál Szilveszter (bariton) és Szauer Bianka (hárfa) koncertje

Felcsendülnek Puccini, Verdi, Csajkovszkij, Dvorak művei valamint M. Tournier: Lolita, a táncos és Mchedlov: Variációk egy Paganini témára című darabja

Szeptember 23., vasárnap 19.30 - Szegedi Dóm Látogatóközpont

„Német műdalok”

Előadja a salzburgi Mozarteum Egyetem öt énekművésze: Wendy Krikken (szoprán), Mariya Taniguchi (szoprán), Maria Hegele (szoprán), Aleksander Rewinski (tenor), Felix Mischitz (basszus), Shun Oi, (zongora)

Elhangoznak Wolfgang Amadeus Mozart, Franz Schubert, Robert Schumann, Johannes Brahms, Richard Wagner, Gustav Mahler, Hans Pfitzner és Richard Strauss művei

Az egyházmegye első püspökének, Szent Gellért vértanúnak az ünnepén szeptember 24-én, hétfőn este 6 órakor a Székesegyházban ünnepi szentmisét celebrál Kiss-Rigó László püspök. Este fél 8-kor a Dómban az I. Szimfonikus Koncert előadásával folytatódik a XI. Szent Gellért Zenei Fesztivál.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.